

Rožu laukums Liepājā

Pilsēta ir sarežģīts un daudzfunkcionāls organisms, kura telpisko plānojumu ietekmē ielu un laukumu izkārtojums. Liepājas centra apbūve kopš 17. gadsimta beigām veidojās ap Jaunā tirgus laukumu, kuru 1911. gadā pārvērtā par Rožu laukumu, lai radītu pilsētai pilnvērtīgu zaļumu sistēmu un kvalitatīvi augstvērtīgu arhitektoniski ainavisko telpu. Rožu laukums – Liepājas pilsētvides strukturālā, funkcionālā un mākslinieciskā risinājuma centrs – Otrā pasaules kara laikā netika izpostīts un tas kļuvis par atšķirīgu politisko iekārtu ideoloģijas un pilsētvides veidošanas ideju atspoguļotāju.

Līdzšinējie pētījumi: Liepājas pilsētībūvniecības kultūra ir pētīta nepietiekoši. Liepājas plānojuma attīstību nedaudz ir pētījis arhitekts Gunārs Jansons grāmatā „Kurzemes pilsētu senās koka ēkas” un gleznotājs Imants Lancmanis grāmatās „Liepāja no baroka līdz klasicismam” un „Berči”.

Tēmas aktualitāte: izzināt Liepājas kultūrvēsturisko vidi, lai uzlabotu iedzīvotāju dzīves telpas kvalitāti, stimulējot pilsētas ekonomisko izaugsmi.

Pētījuma mērķis: noskaidrot Liepājas pilsētas centra apbūves un Rožu laukuma arhitektoniski telpiskās kompozīcijas, funkcionālā un mākslinieciskā risinājuma evolūciju kopš 20. gadsimta sākuma līdz mūsdienām, lai saglabātu Liepājas kultūrvēsturisko vidi un tās identitāti.

Atslēgas vārdi: laukums, apbūve, kompozīcija, zaļumu sistēma